

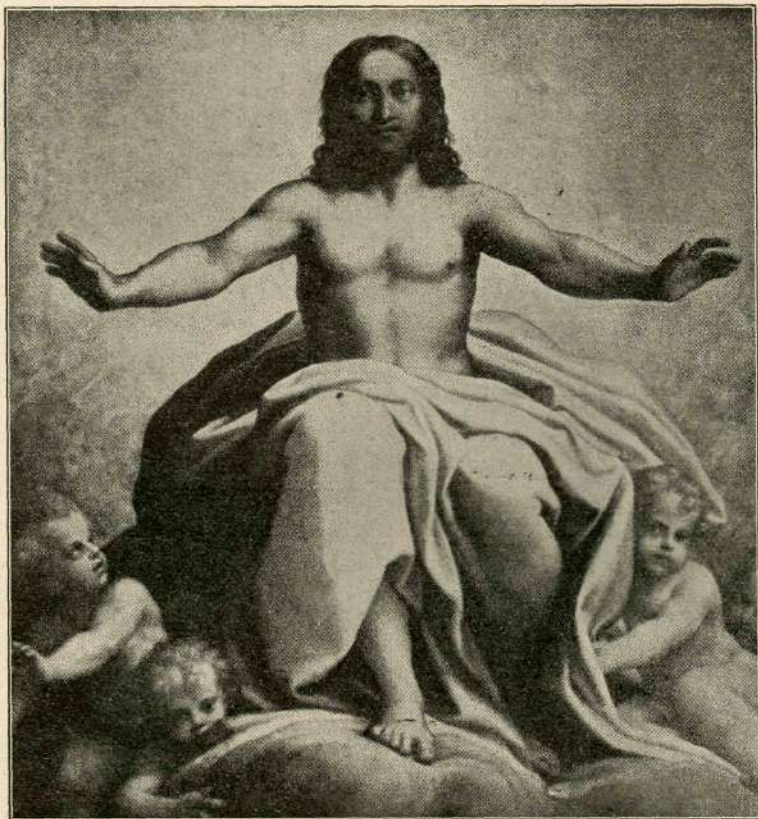
trdnega odgovora ne bila mogla dati na to. Kaka čustva? Vesela, iznenajena, malo zavidna — morebiti, ljubosum . . ., ne!

Predstavljala si je prav živo vso stvar.

Tilka in Anton —. Zakaj ne? Niti napačno bi ne bilo. Bogata ne bo, to je res. Toda Peklaj in pa oče njen sta si dobra, to ve vsak. In to je nekaj za slučaj, ko bi kdaj prišlo do tega. In da pride. Mogoče je vse; zakaj bi ne prišlo? Srečna bi bila oba:

se ne spodobilo, da razjasni in dopove Tilki vse? Potem naj bi sodila Tilka sama. Samo razjasnila bi ji, več ne. Da bi ji branila ali jo celo silila kam —, Bog ne daj! Razjasniti, da! Starejša je od Tilke, in prijateljici sta si bili iz mlada . . .

Najrajša bi se je bila lotila takoj, pa se je premislila. Ni bilo pripravno in na vse zadnje je bilo mogoče, da se je motila nad Tilko. Sklenila je počakati, pa opazovati Tilko.

Slikal Correggio.

Izveličar, sedeč na mavrici.

Anton in Tilka. Tilka, tako pošteno in pobožno dekle, kakor je bila vedno, in Anton dober človek, pošten (mimogrede se ji je vsilil rahel dvom, pa le rahel), če ima namen vzeti jo kdaj. Bog ve! Tilka je mlada in neizkušena —, da bi mu le ne verjela in ne zaupala preveč. Vsekako ne ve o Antonu vsega —, toliko vsaj ne ko ona (v misel ji je prišel prvi večer Antonovega prihoda), ona pozna Antona bolje, popolnoma. Ali bi

„Dom in svet“ 1900, št. 8.

Opazovala jo je ostro in pazila na vsako besedo, ki jo je izpregovorila Tilka, vestno in pozorno.

Gob se ni manjkalo. Kar trumoma so bile pognale na vlažnejših mestih. Celo bojno polje jih je bilo v rjavkastih širokih klobučkih na debelih, betastih stebelcih. Tudi strupenke so se rdečile med njimi.

„Pazi, da kake strupene ne pobereš!“ je opominjala večkrat in z vso skrbjo Tilka.